

Sygn. akt I NWW 266/22

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Księżak

w sprawie S. T.

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 7 lutego 2023 r.,

na skutek wniosku o wyłączenie sędziów Sądu Najwyższego Antoniego Bojańczyka i Marka Siwka

od udziału w sprawie toczącej się przed Sądem Najwyższym pod sygn. akt V KK 420/20,

stwierdza swoją niewłaściwość i przekazuje sprawę Izbie Karnej Sądu Najwyższego.

UZASADNIENIE

W piśmie z 23 listopada 2022 r. adw. J. W. – obrońca S. T. wniósł o wyłączenie sędziów Sądu Najwyższego Antoniego Bojańczyka i Marka Siwka od udziału w sprawie toczącej się przed Sądem Najwyższym pod sygn. akt V KK 420/20, wskazując, że sędziowie ci uzyskali nominacje na stanowiska sędziów Sądu Najwyższego w procedurze nominacyjnej prowadzonej na podstawie noweli o Krajowej Radzie Sądownictwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Postanowieniem Wiceprezesa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 14 lipca 2021 r., wydanym w sprawie C-204/21, Rzeczpospolita Polska została zobowiązana, natychmiast i do czasu wydania wyroku kończącego postępowanie

w tej sprawie, m.in. do zawieszenia stosowania art. 26 §§ 2, 4-6 i art. 82 §§ 2-5 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (dalej: „u.SN”), w zmienionym brzmieniu, jak również art. 10 ustawy z dnia 20 grudnia 2019 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw, przekazujących do wyłącznej właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego rozpoznawanie zarzutów braku niezawisłości sędziego lub braku niezależności sądu.

W ocenie Sądu Najwyższego wskazane postanowienie, zgodnie z zasadami efektywności i lojalnej współpracy, winno być wykonane – w zakresie posiadanych kompetencji – przez wszystkie organy państwa, w tym również przez organy wymiaru sprawiedliwości. W niniejszej sprawie realizacja przedmiotowego postanowienia Wiceprezesa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej musi zatem polegać na przekazaniu sprawy do sądu, który byłby właściwy do rozpoznania wniosku przy pominięciu dyspozycji art. 26 § 2 u.SN.

Nie ulega przy tym wątpliwości, że przy pominięciu treści wskazanego przepisu sprawa, w której został złożony wniosek o wyłączenie sędziów nie należy do właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych, określonej w art. 26 § 1 u.SN. Wobec powyższego na podstawie art. 35 § 1 k.p.k. wniosek należało przekazać według właściwości do Izby Karnej Sądu Najwyższego.